

etaten. (Munterhed.) Den ærede Marine-
minister synes nemlig, naar en Tillægsbestem-
melse kunde blive tilføjet, ikke at være utilboe-
lig til at tilraade Hans Majestæt at sanctio-
nere Loven, og paa denne Maade kunde man
for den ene Stats Vedkommende haabe at op-
naae det Tilfigtede, uagtet man med Hensyn
til den anden Stat kunde finde Anledning til
at udsætte at tage Bestemmelse desangaaende.

Hvad iøvrigt Sagen selv angaaer, skal
jeg for mit Vedkommende blot tilføje, at jeg
ikke kan nægte, at, hvis et saadant Forslag,
som det af den ærede Marineminister antydede,
fræmkom, nemlig, at man fastsatte 25 Aars
Alderen — Fuldmyndigheds-Alderen — som
en Betingelse for den fuldkomne Frihed for
Officererne til at indgaae Ægteskab, saa vilde
jeg finde mig foranlediget til at stemme derfor,
ligesom jeg ogsaa troer, at Flere her i Salen
ville stemme for en saadan Tillægsbestemmelse,
da det dog ikke er saa aldeles uvæsentligt, om
unge Mennesker mellem 20 og 25 Aar kunne,
ved at gifte sig, kaste store Pensjonsbyrder over
paa Staten.

Utsættelse: Denne sidste Bestemmelse
skal jeg være tilbøielig til at stemme for, for-
saavidt jeg iøvrigt skulde kunne komme til
at stemme for hele Loven; men det, der skulde
bringe mig til at ønske, at man tog andre
Forholdsregler end de foreslaaede, med Hensyn
til denne Sag, det er paa den ene Side de
Paaagjældendes Interesse og paa den anden
Side Statens.

Dersom Grundloven ikke havde sikret alle
Embedsmænd en saa fast Stilling, at de kun
med Omkostninger for Staten kunde affe-
diges, saa vilde Sagen være ganske stumpel og
ligefrem; thi saa havde Staten det i sin Magt
at sige: Ja, Borgeren er fri, han kan gifte sig,
naar han vil, og Staten er fri, den kan fri-
gjøre sig for den Borgers Tjeneste, som vil
gifte sig. Det er dette Vilkaar, hvorunder
enhver Privatmand staar ligeoverfor sin Betje-
ning, og det bør man ikke tabe af Sigte.
Hvad vilde skee, dersom denne Lov gik igjennem?
Det: at Regjeringen, hvad jeg for min Part
ikke skal have Noget imod, vil sætte langt snev-
rere Grændser for dem, som den betegner som
Embedsmænd. Lader os i denne Henseende be-

trakte Militairstanden; der var en Tid, og
den ligger ikke saa fjern, da først Capitainer
bleve betegnede som fast ansatte Embedsmænd,
hvortimod hele Lieutenantens- Classen havde en
ganske provisorisk Tilværelse. Vi behøve ikke
at gaae meget langt tilbage, for at finde
Exempler paa hele Rækker af Lieutenanter, som
vare affedige, fordi man ikke brugte dem
mere, og hvem der som en Naades be-
vilgning gaves en kortvarig halvvaarlig eller
aarlig Lon som Affindelse, men ikke Pension.
Det er først i en senere Arrække og ved Va-
nens Magt, at man er kommen ind paa at
betragte dem som Embedsmænd. Disse yngre
Officerer vare tidligere ansatte regimentsviis
af Regimentscheferne, i den Tid, da Armeen
saa at sige var en Eiendom, deelt regiments-
viis — Regimenterne betragtedes nemlig som
en Art Eiendomme under Chefernes Baretagt
—; men, da dette ophørte, og Regimenterne,
Corpsene og Afdelingerne inddroges paa en
mere fast og fuldstændig Maade under Stats-
styrelsen, saa kom Udnævnelser af alle Offi-
cerer til at gaae ud fra den højeste Myndig-
hed i Armeen, uagtet man vedblev med, at
Bestallinger kun bleve givne til Capitainer,
og det er endnu i dette Øieblik et stort Spørgs-
maal, om ikke den Ansættelse, som gives Lieu-
tenanter, uagtet den kongelige Underkrift, dog i
Grunden hidrører mere fra Kongen som
Hærfører, end fra Kongen som Konge. Naar
vi altsaa antage denne Lov, og Regjering-
en alvorligt overvejer Finantsernes Interesse
og Statens Forpligtelser, vil man saa
ikke komme tilbage til at lade Ansættelsen
af alle disse underordnede Personer i Armeen,
saaledes som det har fundet Sted med en
Mængde unge Embedsmænd i det civile Sag,
udgaae fra Ministeren, eller, dersom de faae
en kongelig Udnævnelse, da kun lade denne
være at betragte som en Udnævnelse af Hærs-
føreren, men ikke som en Udnævnelse fra
Statens Side, saa at kun de, der, som hidtil
faae Bestalling, ere at betragte som Stats-
bedsmænd.

Dette er den ene Side af Sagen, som
vi skulle tage under Overveielse, forinden
vi søge at frembringe en Lov af denne Art,
nemlig Hensynet til de Paaagjældendes Interesse.